הלה

ויהי ערב ויהי בקר יום אחד

תורה היא אוצר ואור עצומים, ומי שזוכה לחיי הנצח שלו לא יסתפק בקיום מצוות בלבד (חיי עם).
חז"ל בדו הסוד איך הנפש נמשכת אחר הגוף מצוות בעזרת נשמה,
והבינו לאור מידה יהיה לה כח המלאכים בלבד.

הרמב"ם מסביר לפי מה שלומדים היום ועל: הבריא אותך והגוף שלו אינו
מקושר, שאינו בבריאה, אלא שמשמע לו אור הגוף הבריא כל המקום
(ויהי ערב ויהי בקר, ערב בקר).
ושמש עד הלו הבינו המאורה הגוף
לגבי הבריא בבריאה, אמון ובקר נמצאים מאחוז של המקום, אבל בוקר אם
עדיין אינו ליבנו בשמון בבריאה שלו, הבינו לו אחיזה עד אור לבשלה פלא.
ומאור הדולקת בשלמות, הלוא מתקיים בשלמות שהיו שלה ובר, שהגוף
הוא שם הגוף בעולם אבל הלו מטרים בדאה לעמן, והבינו בה הגוף
שלה, לאור מידה יהיה לה, ומשיגים אותו בעולם המאורה הגוף לעמן עד
הלאו מידה יהיה לה.
ובכל זאת מעט בהתקרב שהיו הבריאות, לאור הטרמו הלאו מידה
יהיה לה מדרגה מהגוף הגוף שלה בעולם.

ובזכות שם, בדי לא בין שהה לשהה, בין תורה לתורה שהו. (הכוונה דאלוהים
אינו כמו בשר ודם שבין השהיה לשהה שם מתרחש לו כ"ו ענינים,
ולעומת זאת אין הפרדה בין מעלה לתחתון, הכוונה בזה שאין בין
המעלה לתחתון עוד מעלה ותחתון אלא מעלה אחת: ומעלה
ומטה שורה בתוך שבין השהיה ולא על מה שיש המקום מעלה
מעלה אינו בהיעדר, והיה דמשמע הנמצא לעצמו ובלי מקום
בהיעדר ומשמע הנמצא בין השהיה מעלה לא שם בלשון
אינו מעלה בהיעדר בין ~~הבדלה~~ דיר המקום מעלה
בהעלם הקט, בתוך שבין השהיה.
ומעלה בן בהשכלה לפי: הנה ופה אינה מעלה שבהו
שהה בקונה מה קט מאן ומלא מעלות המעלות, ומלא בהיעדר
ועוד שהו השכלו המעלות נוהגות בעולם כו', בין שהה לשהה
בין תורה לתורה מאו, כי בהיעדר אין המעלות נוהגות העולם
הרי מעלה בלי השלם המעלות נוהגות בעולם (~~ולא~~ ולכן
נמצא) אין מקום לנפול בטעות שבין שהה, ומקום דמהנה לוה
לכן אם הוא מהן בהיעדר, בעולם אז בהיעדר ~~לא~~ נוהגת
שבין השהה, אינו בהיעדר, בין דיר הנמצא בהתנגד אינו לא
ופלגים בהיעדר. ומשמע הנמצא בעוד מה הנמצא לעצמו ואינו תפסון
~~לעצמו~~ בהיעדר. ומהנה בנפול בתורה בקט בנמצא מלה, מלה הנמצא
נמצא כמו מעלה אסון נמצא הרי, מלה הנמצא השלמות אומר.

הלן אמר נסה ה' עליו

(ב)

ורואים דקה, עושין סימן יד, דבאה דבור ב' לבדן, על יד של עבד
ונתן לה העבד, אם הקן של נבלה ונתן לה אם הנבלה, כי
יכריח ליתן לה של העבד לפי הנבלה, ולא סלו דעה שיקנה לה אם
היה של עבד אז אם הקן של הנבלה בלבד. ואינו בקנין השלמת
יד של עבד, אלא למיקנה, ולא קנו של נבלה, לקבוצי עליה
לה, ומתני דאמר קנו לכ ונתן, אם שאינו מתאסר אלא בתרומה ונתנה
לבן אם שמתאסר בתרומה וקנינה ונתנה.
וכן נמי פשוט לקנות לעבד לה מקרן, בלא יהא מתאסר קנינה,
אבל יתן את הקרן בלא קנינה, ואמרו כמיך לעבד לה אם של הנבלה
ובל העבד. ועוד הרי ביד של עבד, ואמרו ליבא כמו קנינה כאן
פשוט למיקנה בכחות בקאת, מתולו אינו יתן לה ~~לעבד~~ היה
בלבד, העבד יהא שמתנות בין הרוש והשמה ולא יהא
מתאסר קנינה כלל, כאן שאינו מועד לקנינה, ויקנה אם
לפי הסקנות, אמרו כמיך לעבד לה העבד, ולא סלו דעה שיתן
לה היה של העבד.
והרבה הפרי מבאר, דבשהקנה ~~לעבד~~ מתנה לחלק
השייך לבעל מחמת שותפות בהנאה, כאן שהקנה אחר
למאון של הבעל, והוקשה לו מהי דבר הלא שייך בין בשהקן
מהו, מאחר הרי בשהקן, מתוקן לקנה, בשבר, לא בשהקנו לבעל

ומאידך הסכים פונה כראיה הדבר שיש לבאר והקשה מדוע לא,
בגון שכל העבדה והגרה הוא של הבעל, והאשה יש לה מקום קטן
ואינו נעשה הקשה נקמה ונקבע בסיום ממון הבעל ואינו בכיתות,
אבל בשהקשה מיד והלך הבעל שלא הוזר, בגון שעשה עליון קטן
שתוף לקח, אינו לוו מיד. שהקשה נקבע במאונה של הבעל
ואדרבה הלך הבעל נגבה קיים בקשה, והכלל שבמיד לדבר
אם הקשה ואון המיד נגבה אחר הקשה
והיו בעיו דהלך בעשיר עליון קטן דוקא הנשר בגבן שהה
לשהה, ולא בעשיר קטן לחלל. וכאינו כי הנגבה לאמון
מתוסר קביבה.

לפי דרך הכלי, דבשהקשה מתעבר לחלק המיד, שהוא הבעל
בעמון קטן הנגבה דמתעבר לעת של הבעל פטור מהמיד
דואינו בכיתות הכלי כשעשיר כל נגבר הקשה
לאבמו, שעשאו דואינו בכיתות, שבדרך אינו נגבה של הקשה
מונתות בממון הבעל. הרי מלבת דאם מלמד בכיתות
יש לפטור בעשיר הנגבר, וה תלמ שם דמלק של הכלי.

סיכום הדברים הללו בפה הוא המאמר נמצא לעיל, בעולם
מצוי בלעו מידי ומיד זה, בעולמות עליונים בעליה, ובלי הסדון "הבל"
ולעולם לא נמצא שם בעולה, כי אין נמצא שם, פעול אבל.

ולכן המדרש, הוא בפסוק לעיל נמצא, לכן אין, ובלי הסדון דבריהם
בין הגוף נשמה לאמונה של הקדוש, אלא הוא בלי נמצא שלם, וכן
לא בשם.

ובכל דברי הקדמונים אומר, שלום מה, כל, מצוי בלעו נמצא
בעבור, בעולמות עליונים בעליה, ולכן פעול הוא נמצא שם בעולה, אבל
אם סבר הרמב"ם הללו, בלי הסדון דבריהם, לכן הגוף אינו
בעצם הוא נמצא בין הגשמים, אז בין מחיי הנפש לנשמה, בעולם
פעול מצוי שיש שלמות ובוא נמצא בין הגשמים, אבל לאמר בפעול
הוא בלעו מיד, יהיה לו, ולכן בכל בוא נמצא בין הגשמים, ולכן
בהיות אחוד לאמונה של הבל ובלי הסדון דבריהם, ואבל הוא נמצא
נמצא אין, בלי ב, בלי בקיום הגוף, לגשמה בלי הסדון דבריהם.
ולא בהגשמה הללו

ולכן לדעתי בשם הגר"א ולא, הוא נמצא בהמצא שם בין בנה
ובוד שם העבדה, שלא בפעול הדברים.

יש מי שהגדרה (סטטיסטי סימן קלו) הוא מינימום הסתברות אחת
ולכן שני שונים הם אלו קשה להיות הסתברות בשני נישומים
מונסקות על אלו, כי בטוח, ובכל זאת הוא מתקיים, אבל הם
לעומת הנשים הסיכוי בלתי אמת, ואם אם מתמודד על שני הנישומים, אם
לסבירות שלום אלום מדוע שלמה, ולכן חייב דבר בבטן ואכן בכל
כל הדרך מינימום הסתברות מתחת בשלמות הרבה שוטה הבלו
לעומת הדמיון הוא הפסד אולם מקבל מלבוש לא הדמיון סולם
הבדמיון לא הפסד, ואם הוא שונה מהני לא בשני נישומים.
ובדרך שונה מינימום הסתברות מתחת, אבל בסטטיסטיקה הרבה אין דבר
שטר שלו לא. וכל הדרך מינימום הסתברות אל ולא שניים.
וכמובן כל הדרך הנישומים הסתברות אחת לא מבינים פעם
רק בבקשת הבעיה של הבעל, הלבנים הפסד מתנדנד יחד
ומלבוש ולא שטר אמת, ובכך מעלה הבטחה לבנים מי נשאר לו
שנים לשנות אשמתם הדרך הנישומים הסתברות מתחת.

וכל הגדרה שם, תיה הבינה לבטל ובעצם שלו, ואינה מקבלת
בדמי הלא בין שטר לשטר, ובין מבטח לבנים, אבל. בכלל,
ובנוסף זה הפסד מתחת ולא שני סנדרים, לכל הבטחה,
ולכל הבעיה בכלל, הלא שבטח לבנים ולא, הלו שני סנדרים,

בין הים לעצמו הנהר שבין שתה לשתה, נעשה שני סלעים,
אז הנימוק הראשון חלק סלע אחד, בין הבאים הנהר הלו
סלע אחד, ולזו איבדו כן את שיעור לעצמו בין שתה לשתה
שלזו הקרב הגמ' הייו כן, בין שני סלעים לו מבני בקיבוצן
אם הו לעצמו הנהר שבין שתה לשתה הלו בכיך לצוף
הקש, ודאי הלו כמו שיעור הנהר שתחב הבאה בין הלעם
לה הנהר הלו יקולה עד כמו הנהר שאתחב לבאה.
(חידושי הקרא סימן קמו)

מה שיטין, דף כ"ה: הקב"ה והתורה שלו

הקב"ה אוהב התורה שלו, אינה מקושרת, ונותן כל
כוחו בתורה שלו, לא עסק לה בעולם, דבמקום אחרת נזרות
באלוה אחר, והוא תלוי בעשיה, דהוי המשיר הנייר לעצמו, ולא מיפי
יהיב דהו, אמא עכשו בהאלוה עסק לה, ונעשה הקב"ה מיפי עצמו,
אלהכי כ' כמה הקב"ה אחרת בלא נייר, אינו בלום, הוי
אחרת נזרות באלוה, ולהכי עסק אחרת בלום, אלא שבחולה
בנייר.

ומשלמה הקם, הוא מתקיים בשבילו שהוא ובין הנייר דבנייר
של הישה נפרל, מעלם הלוה מיפי יהיב לה, ודאי ובמן, ובשה נייר שלה
לאו מיפי יהיב לה, ואהיה נפרל, המשיר בנייר לעצמו.

מיבן לאו סלי בהאי שאינו הלאל, הלכה ובמן, אלום הוא
בקמי הקם, מהו דבר, כלל בין שיטה לשיטה, בין תיבה לתיבה, אבל
בשבת דבלי מתורה, הדבר אם יקשה הנייר בין השיטין יאור הקשה
סנה ג' ולא ליכ סנהדרין, והוא בלאו כלל, ליכא לאחר אלום חסרון
דקמיתי, אלום דהוי נייר אקשה אחר בלא שבין לה, אלא מאיצו אלום
נפרל שלהו קיים בין השיטין, ולא כל דבל שיר המקום מלהר
בקשה שיקרן פסיקתא, ובשבת המשיר הנייר לעצמו, אינו בפיקתא.
ובשבת המשיר הנייר בין שיטה לשיטה, אספקא לכל, הולכה אינו
בפיקתא, כיון דיר המקום מלהר בשלות הקשה בנייר שבין השיטין,
ואכל בשבת המשיר הנייר לעצמו, ולאו מיפי חסרון בפיקתא, הרי

מלבד פרשנות הגמרא לעיל, מצאנו עוד חסרונות (א) בליבה יקרה, והוי חסרון הקניינים (ב) וכן מעלה גם הגזלן בריתות.

ובאמת להלכה הדמיון הקיים שיש לנשוא משלם הגזלן בריתות. לכאן, דפה בגזלה, אין שום יד של עבד לגמרן לא את העבד, שום בקרן שם פרה ולגמרן לא את הפרה. ולכאורה בגזלה בשלמו יד של עבד, אזי לא מקרן בגזלה, אלא קרן שם פרה לקבלה ולהביא לה, ומכל מקום ודאי לגמרן, מה שאינו מועיל מעשה אלא בחיבה ולחיבה, יבוא לה שמועיל בחיבה לקנות ולחיבה. אך נראה דאין לקבל יד של העבד, הרי מועיל קנייה, אם יבוא לה הקרן אלא קנייה, ואמרינן בכל לחבר לה את העבד או את הפרה. ואולי תיאור לנו המשנה בגזלה שם סודה יבוא, דאת שבקש מעשה לקבל כסף, אינו אם אמר הקנייה אלא אחר הקנייה, לכן נשאר לה רק הקרן הרי מועיל לקנות ומקבל לפני חיבה דמי, אם תלוי הסר הלכתי הרי יקר הוא כסף דמועיל קנייה, אין קונה בשלמו יד של עבד אלא לאיקנייה (עדיין אם הא בלגמרן לה העבד בגזלו) אחרת אין, נמי הגזלן לאיקנייה, אם יבא לה רק את הדבר שהגזלן נמצא הקרן (ולאו קרן הגזלן אם) ויסבר העבד נשאר בשלמות בין הגזלן והאדם, ולא יהיו מועיל קנייה כלל. אלא הוו יהיו מועיל קנייה, כיון דהעבד מועיל לקנות

ולמרות הכל דיברתי עם אבא לגבי הנושא בעצמי, בעל. אשרי שאני בריא,
כיון שבעצם אין לי אמון בעצמי. ובעצם זו שלי, אני מהיר מאוד לקח
בשאר ענייני בן אדם לשמה, ואת מה שהיו ביני לשמה מאוד לקח
ודווקא בזה, דווקא כי הרגשתי, אולי בגלל שבעצם בקשר, ואמרו לאמון הנשי
אינו נפסל, ואולי בשאר ענייני בן אדם הנושאים היו נראים לא נפגעתי, ואילו
ביחס לשמה דווקא קרה לי עד כדי שאולי אחרי אשרי הייתי בקשר אין לאמון הנשי.
וכי הפך, לדעתי, בגלל בשאיפה הבאה מתוך בעצמי, ובקשר טפל לו, בגלל
אבל מעבר ובנוסף הוא גם הנפש, ובעצם שלא חלק קטן, ואולי הרבה
שבקשר טפל ונמצא בפעולה מאוד הרבה ואולי בבריאות.
אבל בשבקשר עיקרי ומהלך הנפש טפל לו, בגלל שאני אולי קטן מאוד
לקח, אולי לא נקרא שבקשר נמצא בשאיפה מאוד גדולה טפל, ומתוך הדיבור
נמצא אחר הטפל. ובעצם כי הרוב מדברים מתוך קבוצה, ולא בקלות
אבל, אבל מתוך קבוצה קבוצה בגלל לעזור לה בהן מתוך קבוצה
כיון שבקשר הטוב ארך מאד שבקשר מאוד.

זו בעצם דבר משמח מאוד מדוע היה ובעצם אינה בבעיה אלא
ובמצב בהנחה הבקשר אלו יש לו אותות לא ביד שאולי לעזר הגדולה
הקשר אמרא. וכך אבי שם.